

Pohádky z růžových plantáží

Kristý Anna Váchová

O PŘIPRAVOVANÉ POHÁDKOVÉ KNIZE

První připravovanou knihou je pohádková kniha, která nese název *Pohádky z růžových plantáží*. Tato kniha je určena pro malé děti, jejich rodiče a učitele. Celkem obsahuje deset pohádkových příběhů, které na sebe navazují po celý jeden školní rok - od září do června.

Hlavní postavičkou pohádek je malý hnědý daněk jménem Kaštánek, který miluje povídání, tvoření a bylinky nebo rostlinky, které mají léčivou moc. Žije sám uprostřed růžového parku, ale postupně zjišťuje, že tam sám rozhodně není. Navíc v každém jeho pohádkovém příběhu poznává jednu životní hodnotu. Spolu s Kaštánkem můžete objevovat krásy přírody a moc léčitelství doprovázené neobyčejným přátelstvím a vtipnými momenty.

Jako ukázka knihy slouží tento pohádkový esborníček, který obsahuje první čtyři pohádkové příběhy...

Na celou knihu se můžete těšit v následujícím školním roce 2023/2024 nebo 2024/2025.

OBSAH

Kamarád z parku	5
O ztraceném hlásku	7
Zas se vrátit na oblohu	12
Jadérka přání	16

Příloha první (v mailu)

Tato příloha obsahuje fotografie z parku, kde vznikají pohádkové příběhy.
Kdo přečetl všechny pohádky, jistě pozná, z které je jaká fotografie.

Příloha druhá (v mailu)

Tato příloha obsahuje vyrábění - „Nebe plné přání“
Součástí je krátký jednoduchý postup včetně fotografií, šablony a ukázka hotového nebe
Postup je napsaný zvláště pro menší děti (dvouleté a tříleté), kterým pomáhají rodiče a také pro starší předškolní děti (čtyřleté až šestileté), kteří by to mohly celé zvládnout samy.

Pro tebe s láskou

máma

Kamarád z parku

Na malém paloučku uprostřed parku ležel malý hnědý daněk. Vyhříval se na sluníčku, které ho lechtalo na oušku svým zlatým paprskem. Kolem se proháněl větřík a odháněl mu z kožíšku mouchy, které tam sedaly. Už už pomalu usínal, když tu ho najednou vzbudilo hlasité naříkání.

„Áchich jej...“ neslo se vzduchem a vítr šeptal mezi stromy stále stejná slova a znovu je opakoval.

„Kdo jsi?“ špitl vylekaně malý daněk a postavil se na nožičky.

„Starý kaštan,“ odpověděl mu z dálky hluboký, přesto příjemný hlas a zase si zanaříkal, „áchich jej...“

Malý daněk šel opatrně drobnými krůčky za zvukem, až tu narazil na starý strom plný kaštanů.

„Jééé, těch je!“ zaradoval se a poskočil si.

„No,“ zabručel starý kaštan, „právě - je jich tak moc, až mě z toho bolí záda.“

„Záda?“ podivil se poskakující daněk.

„No jo, záda. Tebe nikdy nebolela?“ optal se zvědavě.

„Ani ne, jsem teprve mládě. Ale vím, co udělat, aby tě nebolela.“

„Každý rok mě bolí,“ hudoval dál starý strom, „ale letos se to opravdu nedá vydržet. Vždyť nemohu zvednout ani své větve, které jindy držím nahoru po celý rok.“

Malý daněk oběhl dokola celý strom a přihopkal k jedné větvi, která mu ležela u nohou.

Opatrně se sehnul a hlavičkou ji popostrčil. Několik kaštánků spadlo na zem a větev se trochu zvedla.

„Aaaah. To je lepší,“ ulevil si strom a malý daněk popostrkoval větev dál, dokud z ní nespádaly všechny kaštany.

„Díky,“ poděkoval starý strom, zatímco se malý daněk chystal na další větev. Byla to vlastně zábava, protože každá činnost, kterou dělal, si proměnil ve hru.

„A jak se jmenuješ?“ zeptal se zvědavě strom.

Malý daněk se zarazil a pustil větev. „Ani nevím. Asi nemám jméno. Ty nějaké máš?“

„Samozřejmě že mám,“ odpověděl strom, „jmenuji se jírovec maďal, ale kolemjdoucí mi říkávají kaštan.“

„Já jsem daněk.“ zamyslel se malý daněk a po chvíli dodal: „Daněk skvrnitý, protože mám tyhle skvrnky,“ a kopýtkem začal jednotlivé flíčky ukazovat. Byly bílé a vypadaly jako poházené kvítečky na poli. „Parohy ještě nemám, to až budu starší,“ vysvětlil.

„Jestli chceš, mohu ti za tvou pomoc vymyslet jméno,“ nabídl starý kaštan.

„To nemusíš, rád jsem ti pomohl.“

„Nemusím, ale chci. Udělalo by mi to radost, cítím se teď tak lehce.“ radoval se strom.

„Tak dobrá, jestli chceš. A než nějaké vymyslíš, vyléčím ti ta tvá bolavá záda.“

„Ty víš jak?“ podivil se strom a díval se, co ten malý neposeda dole udělá.

Daněk sebral tlamičkou kaštan a donesl ho ke kmeni stromu. Vložil ho opatrně mezi rozpraskanou kůru a hlavičkou ji pohladil.

„Ty jsi úžasný kamarád,“ řekl láskyplně strom. „Nikdy pro mě tohle nikdo neudělal. Jsi jako moje součást. Mohu ti říkat – Kaštánek?“

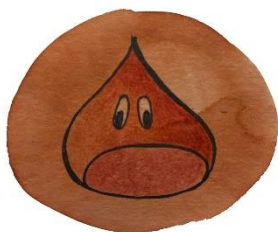
„To je krásné jméno,“ odpověděl daněk, „Kaštánek.“ A poskočil si.

„Jsi můj léčivý kamarád.“ Strom se usmál. „Já potřeboval uzdravit a tys mě uzdravil, ale teď ty potřebuješ nějaký domov, pohodlné místo plné přátelství. Zůstaň tady, se mnou.“

Malý daněk se rozhlédl. Byla to krása. Malé kopečky spojující okolní stromy zdobily pohledy do všech stran. Nebe zabalené do listů. Léčivé místo, kouzelná síla, co tu stála. Domov.

Malý daněk nakutálel kaštany kolem stromu a udělal si z nich velký pelíšek jako kaštanový polštář. Ulehl na něj a starý kaštan se nad něho přátelsky sehnul. Vytvořil mu příjemný stín, kterým Kaštánka přikryl.

„Dobrou noc, Kaštánku.“ Ale to už Kaštánek neslyšel a spokojeně podřimoval.

O ztraceném hlásku

Den se rozedníval za zvuku *tdm tdm* a za chvíličku projížděl růžovými plantážemi malý červený vlak. Poskakoval po kolejích a rozkrýval ranní krásu pod rosou. I déšť se probral a začal kapat na každý lísteček, každý strom i květinu, zatímco ještě všichni spali. Bylo ráno. Kouzelná chvíle, kdy končí noc a začíná den.

Kukačka začala všechny informovat, že je vzhůru.

„Ku – ku.“ Chvíli ticho.

„Ku – ku.“ Chvíli ticho.

„Kuku – kuku – kuku.“

A déšť padal do rytmu. Taková to byla krása. Poslech známé melodie ranního probouzení vedle stezek růží, které zdobily okolí léčivého parku.

Kaštánek pomalu otevřel jedno očko, opatrně vykoukl, ale znovu ho zavřel, chtěl ještě spát. Alespoň chvíli. Ale to starý kaštan nemohl dopustit.

„Vstávej, ty malý lenochu,“ pronesl a začal sebou třást, aby na Kaštánka spadlo několik lístečků.

„Ještě chvíli, minutku,“ smlouval Kaštánek, ale to už starý kaštan zvedl své větve a Kaštánkova jemná příkrývka byla pryč. Kaštánek se maličko pousmál a zkoušel na svého kamaráda mrknout, jakože z legrace, ale pochopil, že už opravdu musí vstát.

„Slyšíš to?“ zeptal se Kaštánek.

„A co?“ odpověděl starý strom.

„Právě že nic. Takové ticho jsem ještě nikde jinde v parku neslyšel.“

„Šššššš,“ šeptaly stromy a větve.

„Šššššš,“ šeptaly listy i jehličí. A všude bylo vidět, jak kouzelné dokáže být ticho, které park potřebuje.

„Blíží se čas spánku, zimního spánku,“ řekl starý kaštan. „Musím ze sebe shodit další lístečky, abych se na něj připravil a stihl všechny poházet kolem sebe na zem.“

„Ale...ale, to ne,“ posmutněl Kaštánek. „Ještě měsíc dva počkej, alespoň než přijde snůh. Zatím můžeme vychutnávat ticho, které léčí uši i duši.“

A tak starý kaštan nastražil horní větve a zaposlouchal se do té nádhery. Vnímal, jak se derou ven podzimní houby. Tu vystrčila hlavu zelánka, tady Václavka. Jé! A tamhle dokonce špičník!

Byla to nádherná poslouchaná. Tiché tóny stromů.

„Uváááááááááá!“ ozvalo se.

„Uváááááááááá!“ rozeznělo se, jako kdyby někdo křičel o pomoc a zároveň nadával na něco strašného.

„Co to může být?“ vylekal se Kaštánek.

„Beztak to bude jeden z těch barevných ptáků,“ odpověděl naštvane starý strom. „Každý rok tady křičí a ruší naše ticho.“

„Barevných ptáků?“ polkl Kaštánek.

„A... a proč tak křičí?“

„To nevím, ale stromoví šeptalo, že se vždycky postaví doprostřed paloučku a zřejmě ukazuje, jak velký má ocas. Nosí ho vztyčený a čeká, že ho budou asi všichni obdivovat.“

„Ocas?“ špitl vystrašený daněk.

„Ano. Ale ty jsi větší než on, nemusíš se bát. Prosím, jdi za tím zvukem, najdi toho ptáka a řekni mu, že v parku žije ticho, a ne jeho urvaný křik!“

A tak se Kaštánek zvedl a šel přes kopečky až k cestě, která vedla k paloučku na kraji parku.

„Uváááááááá!“ křičel v dáli barevný pták a Kaštánek drobnými krůčky postupoval vpřed, i když jeho strach nešel přehlédnout.

Najednou minul poslední strom a zůstal chvíli jen tak stát. Tady ještě nikdy nebyl. Posekaná tráva pokrývala palouček, uprostřed kterého stál jeden jediný strom. Kolem paloučku byl z jedné strany malý letohrádek, vedle dřevěná lávka přes vodu a za ní vodní zámek, který hlídal svůj park. Po řece za mýtinou plavalo několik kachen, které začaly nadávat: „To se nedá poslouchat!“ A taky že nedalo.

Kaštánek neviděl nikoho barevného, jen kachny a drobné hnědé ptáky. Rozeběhl se po paloučku mimo cesty a jemná tráva ho hladila po hnědavých kopýtkách. Zvuk se přibližoval, ale stále nebylo nic vidět. Zastavil se u osamocenému stromu uprostřed paloučku a chvíli poslouchal, kde uslyší křik.

„Vuáááááááá!“ ozvalo se nad daňkem a Kaštánek se podíval do větví stromu. Byl tam velký pták a vypadal úplně jinak, než si ho představoval. Kaštánek pootevřel tlamičku a podívoval se.

„Ten pták vypadá jako bažant,“ pronesl, zatímco barevný pták stále křičel.

Jeho dlouhý ocas zdobilo peří a několik zelenomodrých oček připomínalo princeznovskou vlečku.

Kaštánek nevěděl, že existuje takhle dlouhé peří. Páv byl stejně velký jako daněk. Kaštánek si ho prohlédl ze všech stran. Žasl nad jeho jasně modrým bříškem, hnědými boky a dlouhým pestrým krkem, na kterém seděla modrá hlava. A co to má na té hlavě?

„Co to máš na té hlavě?“ zavolal do koruny silného stromu.

Pták pohlédl dolů a vedle kmenu spatřil hnědého daňka.

„Co by, přeci korunku.“

„A proč?“ podivil se Kaštánek. „Proč máš korunku na hlavě?“

„Protože jsem páv korunkatý, bez korunky bych nebyl,“ odsekl barevný pták.

„A kdo jsi ty, zvědavče?“

„Kaštánek,“ odpověděl daněk.

„Jaktěživ jsem neviděl takovýhle kaštánek. Ty nemají čtyři nohy, bílé skvrnky, natož ocas. Leží jen tak pod stromem a vypadnou ze slupky, když přijde podzim.“

„To ano, ale já lehávám s nimi, tam u mého kamaráda jírovce. Jsou léčivé a mám je rád. Proč ty tu takhle křičíš?“

„Křičím a křičet budu,“ řekl povýšeně páv.

„Tak tady, prosím, nekřič. Posílá mě za tebou můj kamarád, starý kaštan – jírovec, abys tady takhle nekřičel. Rušíš ticho. Naše ticho, které žije tady v parku.“

„Ticho?“ zeptá se páv. „Jaké ticho? Žádné neznám.“

„No, právě že neznáš. Ale kdybys byl potichu a nekřičel, třeba bys ho slyšel.“

„Nepotřebuji slyšet ticho,“ odpověděl páv a slétl ze stromu, aby daňkovi něco ukázal. „Podívej se na můj ocas. To je k vzteku!“

„A co?“ nechápal Kaštánek.

„Moje očka. Paví očka. Zase se někam poděla a já nemám krásný ocas.“

„Jéje, to je toho. Kvůli tomu rušíš všechny kolem?“

„No ano! To tedy je. Vždyť bez pavích oček nemám krásný ocas. A bez něho nemohu chodit tady kolem zámku a být ozdobou parku.“

Kaštánek se začal smát. Přišlo mu hloupé paví křičení kvůli poztráceným okům.

„Jsi krásný a barevný i bez nich,“ snažil se mu domluvit. „Tak tu nekřič a poslouchej ticho jako my uprostřed stromoví.“

„Nejsem. Potřebuji ta očka, a dokud nebudu mít krásný ocas, budu tady křičet.“ A rozkřičel se na celý park široko daleko. Kaštánek si zakryl kopýtkem ouška, protože se to nedalo poslouchat. Takového křiku kvůli ocasu.

A najednou přišlo ticho. Páv otvíral zobák, ale naprázdno. Podrbal se v korunce na hlavě a zkusil to znovu. Natahoval krk a snažil se vyloudit ze sebe jakýkoli zvuk, aby mohl křičet. Ale nešlo to. Bylo ticho.

Kaštánek obešel páva a prohlédl si ho i z druhé strany. Nechápal, co se děje. Páv sípal a snažil se alespoň o šepot.

„Můj hlas,“ zašeptal. „Je pryč.“

„Pomohu ti získat zpátky tvůj hlas,“ řekl Kaštánek, „když ty mi slíbíš, že už nikdy ho nebudeš používat na ten protivný křik.“

Páv přemýšlel a po chvíli pokýval hlavou. Kaštánek ho nabral na svůj hřbet a běžel, jak nejrychleji uměl. Během několika minut byli u jírovce, kde bezhlasého páva položil. Páv ležel s bolestí v krku a přál si, aby zase mohl mluvit. Starý strom viděl, co se stalo. Větví ho uchopil a houpal, aby mu bylo veseleji. Kaštánek zatím vyhrabal kopýtkem svou bylinkovou spižírnu, odkud vzal dvě kaštanové skořápky. Otevřel je. Ležely v nich svítivé žluté kvítečky, které přes léto sbíral a sušil. Kopýtkem je rozdrtil a v kaštanové slupce je zalil ohřátou rosou, kterou měl nasbíranou do zásoby. Žlutý odvar donesl pávovi a nalil mu ho do zobáčku. Jírovec vyzvedl páva do větví a nechal ho spát. Kaštánek zatím vyprávěl starému kaštanu, co dnes zažil, a jírovec pohupoval větví, aby se pávovi dobře spalo.

„A... Jak mu budeme říkat?“ zeptal se jírovec, který potřeboval mít pro každého pojmenování.

Kaštánek se pousmál. „Přeci Očko,“ odpověděl s jasnou myšlenkou. „Vždyť jedině on dokáže křičet kvůli ztraceným okům.“ A schoulil se do klubíčka na kaštanový polštář, kde během chvíle usnul.

Starý kaštan stál pevně nad ním a přikryl ho svými skoro holými větvemi. Po chvíli se vzbudil páv a divil se, kde je.

„Jsi u léčivého kamaráda,“ řekl jírovec a pohladil svou větví páví ocas. Páv zkusil promluvit a pomalu se začal ozývat jeho hlas. Nekřičel, ale v klidu promluvil.

„To je zázrak!“ A sletěl dolů z větve.

„Ano, hlavně nezapomeň, co jsi slíbil,“ řekl starý kaštan.

Páv přikývl a tiše poděkoval, aby nevzbudil Kaštánka. „Moc vám děkuji, vám oběma. A co mi to dal Kaštánek do toho žlutého čaje?“ optal se zvědavě.

„Své bylinky,“ odpověděl starý kaštan, „na hlasivky je výborný řepík lékařský.“

„Řepík,“ opakoval páv. „Řepík.“ A jeho hlas sílil, jako kdyby o něj vůbec nepřišel.

„Ano,“ přikývl starý kaštan. „Je to vzácný žlutý květ, který roste tady v parku jen na jednom místě, ale roste jen, když je ticho.“

Páv se trochu zastyděl a jeho modré tváře zfialověly, jelikož se začervenel.

„Omlouvám se, ale můj ocas nevypadá hezky. Poztrácel jsem svá očka a nemohu se teď procházet kolem zámku.“

„Já vím,“ odpověděl starý kaštan a chytil paví ocas do svých větví.

„Pokud chceš, zapletu ti na místa, kde byla očka, žluté kvítečky řepíku.“

Páv přikývl. „Dobrá, tak to zkus. Prosím.“

Kaštanový polštář pomalu vzbudil Kaštánka a ten se díval, co se děje. Jírovec česal svou malou větví paví ocas a rovnal peří, které bylo pochroumané.

„Kaštánku, přines mi, prosím, žluté kvítečky řepíku,“ poprosil daňka.

Kaštánek došel do svého úkrytu a v kaštanové slupce přinesl hromádku kvítečků. Společně s jírovcem zapléтали jeden kvíteček po druhém, aby měl páv krásný ocas. Páv potom poděkoval a zamával svým hnědavým křídélkem.

„Měj se hezky,“ pokynul mu hlavičkou Kaštánek.

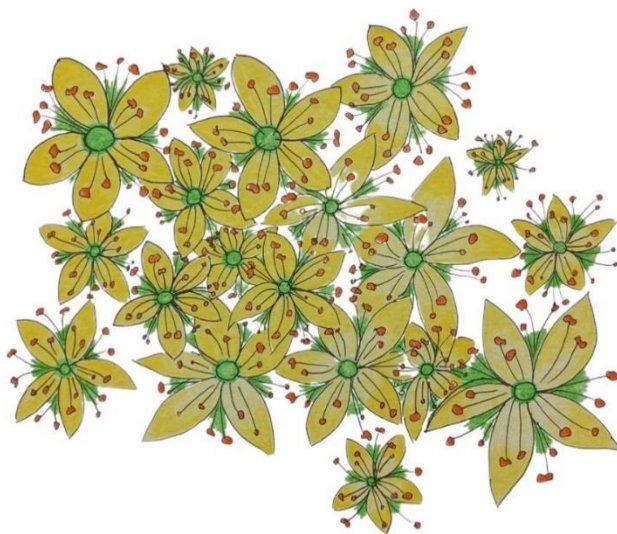
„Nezapomeň na své ticho, které jsi slíbil,“ zavolal jírovec.

Páv se pomalu otočil a chystal se k odletu na svůj palouček s jedním stromem.

„Očko!“ zavolal jírovec a páv se otočil, protože myslel, že nějaké očko přiletlo vzduchem a třeba se našlo. Ale nikde žádné neviděl.

„Kde je očko?“ optal se.

„Ty jsi Očko,“ vysvětlil Kaštánek a ulehl na svůj kaštanový polštář. Jírovec se schoulil nad něj a páv se šoural k domovu. Našlapoval opatrně a potichu, aby nerušil ticho. Najednou mu došlo, že slyší pofukování větru a poletující listí. Naslouchal sobě i okolí. U cesty se ohlédl do malých kopečků, zda uvidí své nové kamarády. Usmál na svůj krásný nový ocas plný žlutavých kvítečků a pomalu se vznesl ke korunám stromů.

Zas se vrátit na oblohu

Uprostřed parku, za malými kopečky, krácel si podzim se svou paletou. Maloval jednotlivé lístečky všemožnými odstíny barev. Tady sluníčkovou, citronovou, tamhle zlatavou a taky meruňkovou. Po chvílce vzal dýňovou a ještě mandarinkovou. A když mu došly, načal červenou a namíchal odstín rybízové, jahodové a karmínové, která přecházela v nahnědlou kávovou a taky oříškovou i tmavě kaštanovou. Vždycky když jeden lísteček namaloval, pustil ho mezi stromy. Skoro to vypadalo jako posílaná. Hra, kterou mezi sebou hrály stromy, jako kdyby si děti hrály s míčem, nebo pošťáci, kteří posílají dopis jeden druhému. Až tu jeden lísteček přistál na hromádce listí. Byla velká, přímo obrovská, plná všech odstínů.

Po chvíli se probudil starý kaštan a rozhlížel se po lístečkách, které kolem létaly. Rozsvěcovaly šero jako svítivé lampionky. Ale tu najednou něco zachrastilo v hromádce listí. Jíroveček se polekal a trhl svými větvemi. Hromádka nadskočila a vykoukly z ní dvě oči. Nebyl to ptáček, ani ježek, ale malý hnědý daněk. Probudil se na svém kaštanovém polštáři schovaný pod listím, ukrytý před návštěvníky parku. Pomalu vylezl a oklepával ze sebe zbylé listy, až stoupl na jednu z kaštanových slupek, povalujících se kolem pelíšku.

Jírovec ze sebe shazoval jedny z posledních lístků. Jeho větve byly skoro holé, připravené na zimu a chlad, který park zahaloval každou noc i ranní čas stále víc. A právě v tyto chvíle čekal Kaštánek na okamžik, kdy vychází sluníčko, aby se ohřál. Ale dnes jako by snad zaspalo.

„Sluníčko, kde jsi?“ zavolal Kaštánek a skrz díru v lístečku pozoroval oblohu. Ale nebe také ještě spalo.

„Kde jsi? Ty, sluníčko? Vstávej!“ prosil, lamentoval pod listím a čekal, až ho první paprsek zalechtá na oušku, zahřeje kožíšek a on bude moct vylézt ze svého pelíšku. Ale sluníčko nikde.

Kaštánek si kopytkem proděravěl několik lístečků a vyzdobil jimi svůj polštář.

Ale! No! Co to – co to bylo? Vyskočil! A pelášil...

„Paprsek!“ vykřikl nadšeně a utíkal za světélkem. Ale po chvíli světélko zmizelo a kolem se rozprostřela tma. Daněk se zastavil. Rozhlédl se na všechny strany, ale světélko nikde.

„Kde je?“ řekl sklesle a nevěděl, kudy kam.

A právě v těchto chvílích je dobré jen tak stát, přemýšlet, nespěchat a čekat. Po chvíli kolem proletělo malé světélko a přistálo daňkovi na čumáčku.

„Ty jsi ale divný paprsek,“ pofňukával Kaštánek a prohlížel si ho, protože takový paprsek se mu připadal divný.

„Nejsem paprsek,“ odpovědělo světélko. „Jsem světluška, která svítí kolemjdoucím na cestu. Aby nezakopli, neupadli nebo nezabloudili, když sluníčko spadlo.“

„Spadlo?“ podivil se Kaštánek. „Jak by mohlo sluníčko spadnout?“ Světluška sletěla k zemi, podletěla Kaštánka a dýchla mu na zmrzlé břicho. Pak se snesla na zem.

„Spadlo z oblohy, protože už letos nemá sílu. Končí skoro rok, končí skoro podzim,“ vysvětlila a blýskla sebou, jako kdyby pouštěla na stromy prasátka.

„A kam spadlo, nevíš?“ vyzvídal Kaštánek.

„Ale vím,“ odpověděla světluška. „Proto sem za tebou letím, Kaštánku. Stromoví vyprávělo, že bys mohl vědět, co se sluníčkem. Aby znovu získalo sílu. Aby se znovu vrátilo nahoru na nebe, kde svítí a hřeje, aby bylo ještě teplo.“

Kaštánek se díval na světélkující prasátka a rozeběhl se za světluškou, která ho dovedla do aleje plné staletých dubů. Bylo to až neuvěřitelné. Tak dlouhá řada stromů z obou stran rozblácené cesty, že skoro nebylo vidět na její konec. Daněk hleděl do dále a přemýšlel, jestli konec vůbec má. Ale ano, určitě tam někde je, třeba jen nepatrný. V místě, kde se stromy sbližují a proplétají v jeden. Barevné tóny parku si hrály a větřík slabě pohvizdoval. Kaštánek běžel dál alejí za světluškou, která mu svítila na cestu. Bez její lucerničky by zabloudil. A tu, za malým mostkem, ležela velká koule ve žlutavých barvách, které pomalu vyhasínaly jako hřejivé ohýnky. Sluníčko usínalo v listí, zabalené podzimní peřinou.

„Nespi! Sluníčko! Nespi!“ lomcoval žlutavou koulí Kaštánek a opatrně kopýtkem koulel sluníčko na cestu, aby neusnulo. Ale sluníčko už zívalo a zavíralo oči. Nemělo sílu udržet ani jedno, natož obě. Paprsky už byly studené, plné chladu, vyhasnuté plamínky bez jediné jiskřičky.

Kaštánek se snažil křísnout kopýtky o sebe, kdyby třeba jen malá nepatrná jiskřička přeskočila a on mohl sluníčko znovu zahřát. Ale tolik sil neměl. Kde je jen vzít? Vždyť bez sluníčka usne park, bude šedavo a tmavo. Žádná dobrá nálada ani teplo. Všichni přijdou o svou sílu, nastane zima a začne padat sníh. Bez sluníčka umrznou a nebude veselo.

Až tu si Kaštánek vzpomněl na sílu stáří, na moudrost stromů a dubovou alej, kterou před chvílí běžel. Tam by mu mohly se sluníčkem pomoci. Protože když není bylinka ani lék, musí nastoupit něco, v co věříme tak silně, až se to doopravdy stane. A přesně v tuto

chvíli Kaštánek uvěřil starým dubům, které držely jeden druhý již po staletí. To je silná opora, co dokáže podržet i v nejhorším. Opora, co tu je a bude, i když všechno vypadá černě. Jejich listy s podzimem odejdou. Ale kmeny a větve zůstanou spojené kořeny a labirintem v půdě, na které stojíme. To je to, co sluníčko potřebuje. Obrovskou energii a vnitřní sílu, která by ho dokázala probudit a vrátit znovu na oblohu. Kaštánek dokutálel sluníčko do středu aleje a prosil staré duby, aby mu pomohly.

„Síla je tady, jen ji musíš cítit,“ řekl jeden z dubů a hodil Kaštánkovi na zem malý žalud. „Ale abys mohl cítit, musíš být součástí.“

Kaštánek poděkoval a stoupl si na zadní nohy. Kopýtky se snažil obejmout dub vedle rozcestí, ale nešlo to. Jak jinak by mohl získat sílu? Přeci objetím! Objekt má v sobě velkou sílu. Během něho jsme součástí toho druhého. Ale sluníčko nemá sílu obejmout staletý dub. Kaštánek se snažil získat trochu síly, kterou by pak sluníčku předal. Jenže mu to nešlo.

Byla to jedna z těch chvil, kdy tolik potřebujeme kamaráda, který nám pomůže. Jako na zavolanou se ke Kaštánkovi snesl z korun dubu barevný pták. Přiletěl tak potichu, až se ho daněk skoro lekl.

„Očko!“ vykřikl zoufalý Kaštánek, kterému se nedařilo obejmout kmen stromu. „Očko!“ Radoval se a běžel mu naproti.

Páv popoletěl k malému Kaštánkovi a křídly ho objal kolem hnědavého krku.

„Kamaráde. Celá alej vypráví o tobě, až se to doneslo na palouček ke mně, co se stalo sluníčku.“

Společně přistoupili ke kmeni staletého dubu a pevně ho objali. Kaštánek držel kopýtkem křídélka, která páv roztáhl, jak nejvíce uměl. Drželi se a zavřeli oči. Najednou všechno na okamžik ztichlo. Vnímali drsnou kůru, kterou proudila nepopsatelná energie. A skrze ni se staletý dub podělil o svou načerpanou sílu z parku a ostatních přátel, se kterými se proplétal pod povrchem. Všechny duby věděly, že jsou tady společně po staletí. Po chvíli se Kaštánek s Očkem pustili a společně objali žlutavou kouli ležící na cestě uprostřed aleje. Nad nimi se spojily větve všech okolních stromů a doufaly, že se sluníčko probudí.

Sluníčko se pomalu rozešlo. Otevřelo oči, zvedlo jeden paprsek, druhý i třetí a taky všechny ostatní. Postavilo se a poděkovalo.

„Děkuji vám, kamarádi,“ usmálo se na Kaštánka s Očkem, na duby i stromy v okolí. „Děkuji vám.“ A se vrátilo nahoru na oblohu, kde se roztančilo a rozsvítilo na všechny strany. Hřálo a hřálo, dokud se všem neudělalo krásně teplo.

Kaštánek s Očkem se vrátili ke starému kaštanu, právě když jírovec upustil svůj poslední lísteček na zem. Pozorovali, jak se pomalu snáší k zemi. Ale ještě než dopadl, stihl starý kaštan zavřít obě oči a hluboce usnout. Končí podzim a přichází čas odpočinku.

Kaštánek s Očkem ho objali kolem kmenu a přitiskli se na jeho kůru. Přáli si, aby měl plno síly, až se po svém odpočinku probudí.

Poslední jírovcový lísteček dopadl na zem a Kaštánek ho položil na kaštanový polštář.

„Dobrou noc, jírovečku,“ rozloučil se se svým kamarádem a ulehl na polštář doprostřed listí, kam svítil i poslední dnešní paprsek.

„Dobrou noc, sluníčko,“ rozloučil se i se sluníčkem a sluníčko zamávalo zlatavými paprsky. Na oblohu se vyhoupl měsíc, jelikož nadešel čas spánku. Očko vyletěl do větví a dohlížel na své kamarády. Místo listí zdobil jírovec svým ocáskem se žlutavými kvítečky. Křidélky hladil větve podřimujícího jírovečku. A když viděl, jak Kaštánek pod stromem spokojeně spí, schoulil se do svých peříček a také pomalu usnul.

Jadérka přání

Vítr odnesl podzim a v parku se objevil první mráz. Pokryl větve všech spících listnáčů i bdících jehličnanů. Ovival chladem vše, co park ukrýval, a zavrtal se pod kůru. Mráz si zvesela pohvizdoval a roznášeli spolu po parku zimu. Až tu se jedna malá, ale úplně malinkatá krystalka ledu ulomila a spadla na Kaštánkův teplý čumáček.

„Brrrr!“ lekl se Kaštánek a krystalka ledu mu sklouzla do kožíšku. To bylo nepříjemné. Vyhřátý kaštanový polštář ho znovu zahřál, ale svým brrr vzbudil kamaráda, který podřimoval nad ním ve větvích.

„No, no. Tys mě vyděsil,“ lamentoval Očko, ale Kaštánek jako by znovu usnul.

„Kchrrrr. Kchrrrr,“ ozvaly se divné zvuky a Očko se vyděsil ještě víc. Roztáhl křídla a snesl se pomalu z větvi ke Kaštánkovi. „Kchrrr,“ ozvalo se znovu.

Očko se sehnul nad Kaštánka a přemýšlel, jestli ten podivný zvuk nevychází z něho. Zvuk pochrupkávání znal, ale tento byl trochu jiný.

„Kchrrr!“

No, ano! Vychází z malého daňka. Co by to jen mohlo být?

„Kaštánku,“ rýpne svým křidélkem do Kaštánka a Kaštánek otevře oči.

„Očko?“ zeptá se, ale najednou to uslyší také. „Kchrrr...“ Opatrně vstane, jestli ten divný zvuk nevydává něco pod ním, ale zvuk jako by poodešel s ním.

„Tobě kručí v břiše?“ zasmál se Očko.

„Na tom není nic k smíchu,“ polkl naprázdno Kaštánek. „Mám hrozný hlad.“

„Tak si dáme něco dobrého.“

„To bych rád, ale kde? Všude jsou jen zmrzlé listy.“

Oba se rozhlédli kolem sebe. Mrazem pokrytá krajina skoro nepřipomínala ani jejich oblíbená místa. Jen větve držely nad parkem nebe. Ale ani to nebylo modravé, spíše šedé. Jírovec nad nimi spal obalený lesknoucí se jinovatkou, a jestli by je něco v této zimě dokázalo zahřát, bylo by to něco dobrého na zub. A tak se společně vydali k cestě, odkud se

dostali až na rozcestí. Tam protíná jedna cesta druhou. Z nebe vypadají jako jedna velká hvězda. A v té hvězdě uprostřed stromů stál velký dřevěný krmelec.

„Jeee! Dobroooty!“ křičel nadšeně malý daněk a Očko jen stál a smál se. Krmelec byl plný voňavého sena a kolem něj se povalovaly kaštany. Jeden po druhém začal Kaštánek polykat, až je skoro ani nekousal. Tak moc byly dobré. Očko se zatím pustil do obilí a kukuřice poházené hned vedle krmelce.

Jeden kaštan, druhý, třetí. A drc! Kaštánek narazil hlavou do stromu.

„Au,“ sedl si. „Píchá mě něco na hlavě.“

„Že by ti už vylézaly parůžky?“ uchichtl se škodolibě Očko a dál se cpal zrníčky kukuřice.

„Ha, ha,“ odsekl Kaštánek. „Něco mě opravdu píchá.“ Naklonil hlavu směrem k Očkovi.

„Vždyť je to jen trocha jehličí. Ukaž,“ řekl a začal pomocí křidélek vyndavat Kaštánkovi jednu po druhé.

A tu najednou se nad parkem začala z nebe pomalu snášet první vločka. Létala a pohupovala se opatrně dolů, jelikož věděla, že je první. A když dopadla na zem, pohozená jehlice z jedle vedle krmelce vstala a začala po ní tancovat, jako kdyby se konal nějaký taneční bál. Vločka se pak znovu vznesla a letěla vzhůru jako pták.

Kaštánek s Očkem byli v údivu. Necháпали, co právě viděli. Dívali se za vločkou, zda se znovu vrátí a spadne, ale byla pryč.

„Kdo napíše na první vločky svá tajná přání, tomu se o Vánocích vyplní,“ pronesla jehlice, co tančila po vločce, a vrátila se zpátky ke své jedli. Usedla na větev obalenou jehličím a jásala, jak se těší, až přijde Ježíšek.

„Co to jsou ty Vánoce?“ podivil se Kaštánek a stále nechápal, proč jehlice tancovala po vločce.

„To nebyl žádný tanec,“ odpověděla důležitě. „Ale psaní. Něco jako dopis. Však každý píše na první sních svá tajná přání.“

Očko s Kaštánkem na sebe koukali a nevěděli, jestli si z nich jehlice jen dělá legraci, nebo to myslí vážně. Ale jehlice měla vážnou tvář.

„Běžte a chyťte si svou první vločku,“ utrousila. „Než roztaje.“

„Ale vždyť my neumíme psát,“ sklopil oči Očko.

„To nevadí,“ kroutil se jehlice ze strany na stranu. „Však stačí, když na ni nakreslíte vaše přání. To, co byste si prostě přáli. Ale pozor! Co na ni nakreslíte, nesmíte nikomu ukázat, jinak se přání nevyplní.“

„A kam pak ona odletí?“ optal se Kaštánek.

„Přeci za Ježíškem,“ pokyvovala hlavou. „Tak utíkejte a kreslete. Než první vločky roztají a zmizí. Vždyť jen ony donesou poštu Ježíškovi.“

Sníh padal a sypal jednu vločku za druhou. Rozchumelilo se všude po celém parku. Vločky se vrstvily na sebe a zakrývaly poslední volná nezasněžená místa. Byla to nádhera. Jemná bílá pokrývka, co voní Vánoci.

Očko popoletěl dál od Kaštánka a na křídélko si nalepil několik vloček. Poté je položil do sněhu a obaloval, až z nich vytvořil jednu velkou. Křídélkem ji jemně hladil a kreslil do ní to, na co právě myslel. Když měl hotovo, vločka se sama vznesla a letěla rychle pryč, jako kdyby ji někdo honil. Zato Kaštánek si lehl do závěje a z dálky to vypadalo, že se v něm válí. Házel sebou z jedné strany na druhou, až se Očko rozesmál. Nechápal, co dělá. Co to kreslí? Ale po chvíli Kaštánek vstal a dolů na vločku obtiskl své kopýtko.

Zvláštní, pomyslel si Očko. Ale než stihl přiletět ke Kaštánkovi, aby se podíval, vločka se vznesla do vzduchu a odlétla jako blesk. Oba stáli uprostřed rozcestí a čekali, jestli se jejich vločky nevrátí nebo nespadnou zpátky dolů. Kolem poletovaly nové a další, bílé až stříbrné a tvořily závěje. Sníh se lepil na kmeny stromů a naděloval bílé kožichy. Byla všude. Zima. Ale teď ji najednou vnímali úplně jinak. Už nebyla časem chladu, ale časem, kdy se tají dech a přichází čas přání, tajných přání a představ, které se vznášejí jako dopisy ve vločkách k Ježíškovi.

„Prosím,“ zašeptal Kaštánek, „hlavně se vyplň.“ A doufal, že se mu přání vyplní.

Očko se vrátil se krmelci a dál vyzobával zrníčka, kdežto Kaštánek si všiml hromádky za krmelcem. Ležely tam nakrájené kousky mrkve a celá červeňoučká jablíčka.

„Co kdybychom to navěsili tady na tu jedli?“ napadlo ho.

„Skvělý nápad,“ souhlasil páv. Jak by také nebyl pro, když šlo o parádění a zdobení. Kaštánek začal napichovat na konce větví jablíčka a Očko zase na jehlice kousky mrkví. Šlo jim to a jedle vypadala moc hezky. A tak našli svou první vánoční tradici, kdy zdobili stromek na rozcestí, uprostřed parku.

Druhý den se vzbudili pod jedlí, vedle krmelce. Světlušky poletovaly kolem a čekaly na ně. Pak se vydali společně na procházku k vodní hladině Lomnici na konci parku a cestou sbírali kousky kůry ze stromů, co se tam jen tak povalovaly. U lávky sešli opatrně dolů a světlušky nasedly na kousky kůry. Kaštánek a Očko je vypouštěli jako malé světélkující lodičky, co pluly po vodní hladině v nezamrzlých místech. Osvěcovaly vodu a kousky ledu jako hřejivé plamínky praskající v krbu. Ten pohled zahřál až u srdce. Kaštánek s Očkem zamávali lucerničkám v dáli a vrátili se zpátky k jedli, kde se mezitím shromáždila všechna zvířátka. Veverka si nakutálela zásobu oříšků na Štědrý den. A tak se tohle místo stalo štědrovečerním stolem, kde všichni byli spolu. Okolní jehličnaté stromy se naklonily k rozcestí, aby o tu kouzelnou chvíli nepřišly.

Nastala vánoční atmosféra. Štědrý večer byl tady. Všichni jedli dobroty u krmelce a povídali si o letošním roce, sdíleli své zážitky a vzpomínky. Pod jedlí mezitím nadešel čas nadělení a obdarování. Zvířátka seděla kolem a společně se dívala nahoru na špičku jedle. A tu najednou jako kdyby slyšeli jemné cinkání rampouchů. Každému ze stromu spadlo

dolů jablko, které se před ním rozdělilo na dvě poloviny. Kaštánek s Očkem nahlédli dovnitř. Byla tam hvězdička a v ní malá hnědavá jádérka. Očko vyjmul jedno jádérko a rázem se mu proměnilo v to, co si přál. Měl paví oka po celém ocásku. Přesně ta, o kterých snil a která si tak moc přál. Potom vyjmul jedno jádérko Kaštánek a myslel na své přání.

Malé krystalky ledu přitančily po zasněžené cestě a naskákaly do jablíčka před Kaštánkem. Hnědavým jádérkům narostla křídla Vánoc a vznesla se k obloze.

„Vyplnilo se!“ křičel radostí Kaštánek a ostatní zvířátka koukala, co že si to vlastně přál.

„Jádérka přání,“ vysvětlil Kaštánek. „Aby každý měl svá jádérka, která mu vyplní to, co si přeje a opravdu potřebuje.“ A mezitím se jádérka vznášela nad parkem a usedla do noční oblohy mezi souhvězdí vysoko vedle měsíce.

„A proč jsou na obloze?“ zeptal se Očko a mával svým novým ocasem.

„Aby je viděli všichni,“ odpověděl Kaštánek. „Aby byla blízko každému, kdo je bude potřebovat.“

„A proč ses válel v tom sněhu?“ nedalo to zvědavé jehlici z jedle, aby se zeptala.

„To jsem se snažil přenést do vločky pomazlení, obejmutí a pohlázení pro všechny děti, kterým je někdy smutno.“

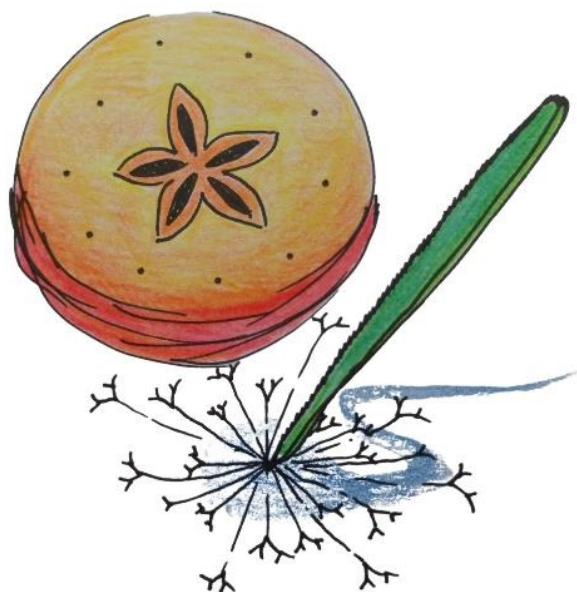

A tak všichni koukali na tu krásu, co obdarovala nebe. Kolem hvězd ležela všude jádérka, jako rozsypaná zrníčka u krmelce. A v každé hvězdě se najednou skrývala hnědavá zrníčka, která při padání hvězdy plní přání. Děti, kterým je někdy smutno, mohou večer pozorovat nebe plné hvězd. A když usnou, vtiskne se do nich ve spánku pomazlení, obejmutí a pohlazení.

Zvířátka seděla kolem jedle a dívala se na noční oblohu, která byla posetá hvězdami. Každá hvězda ukrývala jádérka přání, co se plní, když padá. A kolem nich ležely doteky očím neviditelné. Pomazlení, obejmutí a pohlazení. To všechno ukrývalo vánoční nebe a zvířátka u krmelce objevovala další a další přání, která si kdo přál.

„Podívejte!“ vykřikl Očko a ukázal křidélkem vysoko do nebe.

„Padá hvězda,“ řekl Kaštánek, „tak si teď, právě ty, něco přej...“

DĚKUJI...

Děkuji svému synovi za nejkrásnější období, kdy přišel na svět a já v jeho přítomnosti začala vidět příběhy.

Děkuji svým kořenům, které mě drží pevně na zemi – rodině a lidem, kteří mi věřili a podporovali mě. Děkuji všem ze Spisovatelského cappuccinka, protože s každým šálkem jsem se něco nového naučila. Děkuji za podporu, rady, popostrkování a veškerou pomoc.

Děkuji Martince Heš za její pomoc, energii a pozitivní vliv na mě.

Děkuji přírodě a parkům, protože bez nich by nevznikly příběhy, které jsem v nich viděla.

Děkuji dětství, místům a fantaziím.

Děkuji čtenářům a dětem, protože bez nich by pohádky nedávaly smysl.

Děkuji za naslouchání a přečtení. Díky za vás, že jste.

O PŘIPRAVOVANÉ DRUHÉ KNIZE

Druhou připravovanou knihou je projektová kniha s metodikou pro MŠ, která nese název *Kaštánek ve školce*.

Tato kniha navazuje na Pohádky z růžových plantáží a je určena pro malé děti, jejich učitele a mateřské školy. Jedná se o celoroční projekt, který je rozpracovaný do deseti kapitol. Každá kapitola je určena na jeden školní měsíc - od září do června. A ten je zpracovaný dle rámcového vzdělávacího programu pro předškolní vzdělávání (RVP PV) a tudíž obsahuje klíčové kompetence, dílčí cíle, dílčí výstupy, rizika a metodické postupy. Kniha je vhodná i pro začínající předškolní pedagogy. Každý měsíc se můžete společně s Kaštánkem těšit na poznávání jedné hodnoty, kterou objeví v pohádce a je rozpracována na pět až deset tematických okruhů, kdy každý okruh obsahuje činnosti, ze všech oblastí RVP PV. U jednotlivých činností jsou rozepsány metodické postupy, nápady, inspirativní otázky a odkaz, kde si k činnostem můžete stáhnout pracovní listy, omalovánky, obrázky a podobné materiály od Kaštánka.

Tato kniha bude kompletně zpracována v období pěti let.

O AUTORCE

Kristý Anna Váchová (1992) vyrůstala v Blatné, kde jako malá trávila hodiny v místní knihovně. Představovala si, že jednou napíše vlastní knihu. Po studiích si splnila jeden ze svých snů a stala se učitelkou v mateřské škole. Nyní žije u Prahy, má dvouletého chlapečka a píše *Pohádky z růžových plantáží* o malém daňkovi Kaštánkovi, které jsou inspirovány jejím domovem a dětstvím. Současně tvoří projekt „KAŠTÁNEK ve školce“ pro učitele z MŠ a navazuje tak na jednotlivé pohádky s Kaštánkem.

Kristý, její pohádky, projekty a cestu k vydání knihy můžete sledovat na [její facebookové stránce](#).

Pohádkový e-sborník připravila a obálku navrhla Kristý Anna Váchová & Canva.com

Korektury: Martina Heš

Ilustrace: Kristý Anna Váchová

Copyright © Kristý Anna Váchová, 2022.

Všechna práva vyhrazena.

